

J.N. Darby

Hij gaf Mij een nieuw lied in de mond

Gedachten over Psalm 40

Wij zien in vele psalmen het godvrezende overblijfsel in moeilijke omstandigheden op God vertrouwen en op Zijn genade bouwen. Hij kent hen en Hij ziet ondanks hun falen in gunst op hen neer. In psalm 40 echter zien wij Christus Zelf op het heil en de hulp van de Here wachten. Hoewel Hij niet in dezelfde toestand verkeert als het overblijfsel, neemt Hij toch Zijn plaats onder hen in. Hij neemt deel aan hun verdriet en hun omstandigheden op aarde. Zij zijn immers de heiligen, de heerlijken in het land (Ps. 16:3).

Christus heeft ook de zondelast op Zich genomen, waarmee het volk door zijn eigen schuld was beladen. Hoewel dit juist is met betrekking tot de verlossing van Israël en tot onze eigen verlossing, kennen wij de waarheid nog in diepere zin. Want God heeft Zijn Zoon zo verheerlijkt, dat ons in Hem een plaats in de hemel is geschonken. Dat is echter niet het onderwerp van de psalmen.

Maar de manier waarop Christus Zichzelf één maakt met het trouwe overblijfsel van Israël, is uiterst leerzaam voor ons. Het laat ons op prachtige wijze één van de aspecten van het lijden van Christus zien. Zijn dood en de smarten van de dood worden hier niet gezien vanuit het oogpunt van de verzoening, of van het dragen van Gods toorn. We zien Christus hier als stervend te midden van lijden, smart en angst. Als Hij de beker van de toorn drinkt, lijdt Hij niet *met* het volk maar *voor* Zijn volk. Hier echter zien wij God, die Christus helpt als Hij in Zijn nood op Hem wacht. Het overblijfsel is in nood vanwege Israëls opstand tegen God, vanwege hun zonde en het verlaten van God. Christus, die in alle dingen trouw is geweest

jegens God, neemt deel aan deze nood. In goddelijke genade ondergaat Hij hun smart.

Het gaat hier niet om Zijn persoonlijke relatie met God, maar om Zijn deelnemen aan de toestand waarin het overblijfsel zich bevindt. Die deelname aan hun toestand was volmaakt. Aan de ene kant was de relatie met de Zijnen gegrond op de trouw van de Here. Aan de andere kant was er de vrucht van de zonden. Christus is hier aan het einde van Zijn leven, Zijn dienst op aarde is voorbij. Gedurende Zijn hele leven had Hij de wil van God volbracht in het lichaam dat voor Hem was voorbereid. Hij had trouw de gerechtigheid van God verkondigd in de grote gemeente. Dat wil zeggen: openlijk te midden van Israël (vs. 10). Nu overkomen Hem vanwege dit trouwe getuigenis rampen zonder getal (vs. 13).

Hetzelfde zal het overblijfsel overkomen. Wat hen zal overkomen van de kant van de mens zal het gevolg zijn van hun trouw en hun getuigenis. Maar met dit verschil: zij *moeten* het ondergaan, omdat zijzelf betrokken zijn bij de zonden van het volk. Wat hier gezegd wordt van Christus, heeft in werkelijkheid plaatsgehad toen Zijn uur gekomen was: het uur van Zijn vijanden en van de macht van de duisternis (Luc. 22:53).

In deze psalm is dus niet sprake van het verzoenende lijden van Christus, maar van Zijn vereniging met het overblijfsel. We vinden hier niet zoals in psalm 22, die de grondslag bevat van Gods genade in gerechtigheid, de woorden: '*Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?*' Nee, hier gaat het om het volmaakte leven van Christus en om Zijn lijden op het ogenblik van het verlaten van dit leven. Op het toppunt van dit lijden vertrouwt Hij op de trouw en de goedheid van de Here. Op die manier onderwijst Hij ook het volk op hun beurt hierop te vertrouwen. Hij geeft in de beproeving het voorbeeld van Zijn eigen volmaaktheid. '*Vurig verwachtte ik de Here*'. De volharding had daar zijn volmaakte werk.

Dit is een belangrijke les voor ons! Want het vlees kan lang wachten, maar nooit zolang totdat de Here tussenbeide komt – en nooit in volledige onderwerping. Het vertrouwen op de kracht en de trouw van de Here betekent volmaakte gehoorzaamheid aan Zijn wil. Saul wachtte bijna zeven dagen, maar dat waarop zijn vlees vertrouwde, zijn leger, verminderde (1 Sam. 13:8). De Filistijnen kwamen eraan, en hij wachtte niet totdat God tussenbeide kwam door de dienst van Samuël. Als hij had gehoorzaamd en had aangevoeld dat hij uit zichzelf niets kon doen en niets anders moest doen dan te wachten, had hij gezegd: 'Ik zal moeten wachten totdat God Samuël stuurt'. Maar zijn vlees steunde op zijn eigen

wijsheid en hij vertrouwde op zijn kracht. Ondanks de godvruchtige schijn was alles verloren! Zijn situatie tekent de beproeving en de nederlaag van het vlees.

Toen Christus beproefd werd, wachtte Hij geduldig op God. Hij was volmaakt en voleindigd in de wil van God. Dat is het belangrijke, persoonlijke onderwijs dat deze psalm bevat. Het belangrijkste van dit onderwijs is de volmaaktheid van Christus Zelf. Hij stelt Zichzelf hier ten voorbeeld: *'Vurig verwachtte Ik de HERE'* (vs. 2). Dat wil zeggen: Ik heb gewacht totdat de Here Zelf tussenbeide kwam. Hoewel Christus beproefd werd tot het uiterste, was er bij Hem geen eigen wil. Dat was Zijn volmaaktheid. Hij begeerde in Zijn hart geen andere redding dan die van de Here. Hij wist dat er geen andere verlossing was, dat de Here rechtvaardig was, dat Zijn wil volmaakt was en dat Hij gerechtigheid eiste op Zijn tijd. Die wil van God werd door Christus gekend. Hij onderwierp Zich volkomen daaraan en Zijn verlangen ging ernaar uit.

Omdat het hier gaat om een voorbeeld voor de heiligen, wordt de dood alleen genoemd als een ervaring die een beproeving zou kunnen zijn. De kuil van het verderf, het slijk van de modderpoel zijn beelden van nood, van angst en van gevaar. De hulpbron is het roepen tot de Here, en Christus is verhoord om Zijn godsvrucht. Hierin spreekt Hij persoonlijk, maar in vers 4 stelt Zijn bevrijding Hem in staat tot het overblijfsel te zeggen: *'Hij gaf Mij een nieuw lied in de mond, een lofzang aan onze God'*. Dit lied kan zelfs de verlossing bezingen van het kwaad, dat over hen kwam als gevolg van hun zonden. Dan volgen de woorden: *'Mogen velen het zien en vrezen, en op de Here vertrouwen'* – wat de deur voor gelovigen uit de volken opent.

God is tussenbeide gekomen om te verlossen van de gevolgen van het kwaad. De Beproefde zegt: *'Hij stelde Mijn voeten op een rots, Mijn schreden maakte Hij vast'* (vs. 3). Hij staat boven het kwaad en al de gevolgen ervan. Deze trouwe genade, deze goddelijke redding betoond aan Hem die was ondergedompeld in een zware beproeving, zou het rustpunt worden voor het geloof van andere getrouwen. En dit des te meer omdat Christus de beproeving had ondergaan als gevolg van de toestand van het volk voor God.

De trouw van God en Zijn verlossing wordt dan ook toegepast op de toestand van het overblijfsel. Hoewel het ook toepasbaar is op *iedere* gelovige die wordt beproefd door de boosheid van anderen, en de macht van het kwaad dat hij mogelijk over zichzelf heeft afgeroepen. *'Welzalig de man, die de Here tot zijn vertrouwen heeft gesteld, die zich niet wendt tot de hoogmoedigen'*. Dat is je niet wenden tot de aanmatiging van de mens en tot het schijnbare succes van zijn boosheid: *'(...) noch tot hen die naar leugen afdwalen'* (vs. 5). Dat zijn zij die God

verlaten met bedrieglijke uitvluchten, en de teleurstellingen van de ontrouw zoeken.

Dan begint Christus als Mens de wonderen te vertellen van Gods trouw ten opzichte van Zijn volk: *'Talrijk hebt U gemaakt, o Here, Mijn God, Uw wonderen en Uw gedachten jegens ons'* (vs. 6). Hij verenigt Zich nu met het volk van God.

Psalm 40:7 toont ons Hem die in de eeuwigheid kon spreken met God, namelijk het Woord dat bij God was en Zelf God was, Hem die in het begin bij God was. Overeenkomstig wat over Hem geschreven stond in de boekrol, vond Hij de plaats van de gehoorzaamheid die voor Hem was toebereid: *'U hebt Mij geopende oren gegeven, U hebt Mij een lichaam toebereid'* (Hebr. 10:5). In overeenstemming met de raadsbesluiten van God en uit liefde tot ons nam de Zoon vrijwillig en gewillig die plaats in. Toen Hij Mens werd en de gestalte van een Slaaf aannam, vond Hij Zijn vermaking in het doen van de wil van God. De wet van God was in Zijn binnenste, Zijn ingewand. Zo zien we Hem, die vrijwillig het lichaam aannam dat voor Hem was toebereid. Hij volvoerde als de volmaakte Knecht Zijn arbeid in vrijwillige en blijmoedige gehoorzaamheid.

Vers 7 geeft de gedachten en raadsbesluiten van God weer. Vers 8 en 9 tonen ons Christus, die Zichzelf vrijwillig aanbood om de wil van God te doen en deze raadsbesluiten op aarde uit te voeren. Maar laten we niet vergeten dat Hij dit sprak bij Zijn komen in de wereld. Deze verzen zijn een openbaring van wat er is gebeurd in de eeuwigheid (heerlijke gedachte), terwijl ze ons ook meedelen hoe Christus Mens is geworden. Hij spreekt als Degene die Zijn plaats inneemt op de aarde: *"Ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste"*. Dat is Zijn volmaaktheid als Mens.

De verzen 10 en 11 spreken van de volmaaktheid van Zijn dienst. Hij heeft de gerechtigheid verkondigd voor heel het volk, de grote gemeente van Israël. Hij heeft daarvan niets achtergehouden of verborgen in Zijn hart. Wat een les voor eenieder van ons! Hij heeft de gerechtigheid verkondigd van God, van de wegen van God, Zijn natuur, Zijn oordeel over het kwaad, Zijn trouw en Zijn heil, Zijn goedertierenheid en Zijn waarheid – alles wat er bij de Here te vinden was voor Israël. Hij heeft de gerechtigheid verkondigd, en dat op een volmaakte wijze. Hij heeft verkondigd wat de Here voor Israël betekende in de volmaaktheid van Zijn karakter. Dat alles heeft Hij vrijwillig gedaan, tot eer van God en tot zegen voor het volk.

Maar door deze dienst kwam Hij in een nieuwe positie te verkeren (vs. 12-18). Zijn toewijding bezorgde Hem de haat van het volk, en de tegenstand van iedereen die Zijn ongeluk zocht. Het grote gesprek van deze psalm en de noodzaak van de

Hij gaf Mij een nieuw lied in de mond

verlossing, doet de vraag rijzen naar wat in Gods oog de toestand was van hen die de verlossing nodig hadden. Hoewel de psalm niet spreekt over de verzoening, zien we hier dat het oordeel van God over de zonde van Israël drukte op de ziel van Christus, zoals het later zal drukken op het overblijfsel.

Want dit overblijfsel, dat bij de zonde van Israël betrokken is doordat het deel uitmaakt van dit volk, zal de gevolgen voelen van de overtredingen van het geheel. Zo zal het overblijfsel het *gewicht* voelen van de overtredingen, niet onder het oordeel hierover (want dat heeft Christus voor hen gedragen in de verzoening).

De beproevingen en de nood zullen ze ondergaan als uitdrukking van het misnoegen van God. Maar te midden van dit alles zal het ware geloof op Zijn goedertierenheid en waarheid wachten. Deze dingen waren hun verkondigd, terwijl de gerechtigheid getuigde tegen het kwaad. Het zal hen beangstigen. Maar door deze angst nemen ze dezelfde plaats in als de broers van Jozef, toen die voor hem kwamen te staan.

Oude Sporen 2015

